

ordewoord: je energie en frustratie omzetten in een positieve kracht in de traditie van Afrika Bambaata's Zulu Nation.

Blue Legend werd oorspronkelijk geconcipeerd als een confrontatie tussen danse urbaine en ballet, in opdracht van de Opera van Nürnberg en in samenwerking met de balletgroep aldaar. Een gedurfde kruising, zeker als je het thema van de voorstelling in aanmerking neemt: de geschiedenis van de jeansbroek, een onderwerp dat je niet meteen associeert met de hedendaagse dans. Die keuze voor een duidelijke narratieve en theatrale, vaak bijna anekdotische verhaallijn wekt in de actuele danswereld verwondering en zelfs weerstand op. Dat de hiphopdans weinig meer om het lijf heeft dan virtuoze bewegingen is een kritiek die vaak terugkomt. Deels terecht, omdat de transpositie van de straat naar de dansvloer artificieel blijft of omdat de onervaren dansers zich wel eens te buiten gaan aan een gruwelijke overacting. *Monkissi Monkidou*, de eerste en voorlopig enige narratieve voorstelling van de genoemde Namur Break Sensation, eveneens te zien op het Time Festival '97, is daar een spijtig voorbeeld van, evenals *Komosha*, een pijnlijk zwakke productie van de Gentse Kopergieterij die nu nog door het land toert. In die voorstellingen mis je de hand van een choreograaf die de chemische samensmelting van hiphop en actuele dans begeleidt en die vooral beide elementen in hun waarde laat. Bij Black Blanc Beur, en bij Hush Hush Hush, lukt het wel, net omdat daar een choreograaf en een dansgroep aan het werk zijn met een visie op hiphop en op hoe die op een danspodium kan tot zijn recht komen.

Hush Hush Hush

Hush Hush Hush is, zonder de stilistische en artistieke verschilpunten uit het oog te verliezen, de groep die in België het dichtst aanleunt bij het werk van Black Blanc Beur. Niet iedereen was trouwens even overtuigd van de waarde van *Carte Blanche*. De voorstelling kreeg in de danskritiek minpunten voor het anekdotische verhaal, de artificiële overdracht van de straatcultuur en de dansbewegingen die weinig meer zouden zijn dan breakdance-gymnastiek. Het zijn kritieken die we hierboven al hebben gesignaleerd. De nieuwe productie van Hush Hush Hush, *Via*, wordt op dezelfde manier gewaardeerd. *Via* heet boeiend te zijn, krachtig en jong, maar toch ook weer te theatraal, te kunstmatig en te simpel. Die voorzichtige woordkeuze verradt een zekere onwennigheid, die vaak gecamoufleerd wordt door een zinloos gekoketteer met staaltjes uit het hiphopslang. Als je een voorstelling van Hush Hush Hush benadert vanuit het dis-

